राघवोपिचरणौ तपोनिधेः क्षम्यतामिति वदन् सर्गः ११
समस्पृशत् । निर्ज्जितेषु तरसा तरस्विनां शत्रुषुप्रण
तिरेव कीर्त्तये ॥ ८८ ॥ राजसत्वमवधूय मातृकं
पित्र्यमस्मि गमितः शमं यतः । नन्वनिन्दितफलोमयि
त्वया निग्रहोप्ययमनुग्रहीकृतः ॥ ८९ ॥ साधुया
म्यहमविघ्नमस्तु ते देवकार्य्यमुपपादयिष्यतः । ऊचि
वानिति वचःसलक्ष्मणं लक्ष्मणाग्रजमृषिस्तिरो
दधे ॥ ९० ॥

राघवइति । राघवोऽपि क्षम्यतामिति वदन् सन् तपोनिधे
र्जामदग्न्यस्य चरणौ समस्पृशत् तरसाबलेन निर्जितेषु शत्रुषुतर
स्विनां बलवतां प्रणतिः प्रणाम एव कीर्त्तये भवति ॥ ८८॥ राज
सत्वमिति । यदा त्वया अहं मातृकं मातुः क्षत्रजातीयाया
आगतं राजसत्वं रजोगुणप्रधानत्वमवधूय निराकृत्य पित्र्यं पि
तुर्ब्राह्मणजातेरागतं शमं शान्तिं गमितोस्मि ननु निश्चये त्वया
मयि अयं निग्रहोपकारोप्यनुग्रहीकृत उपकारीकृतः किं
नित्यं ममापेक्षितत्वात् न निन्दितं फलं स्वर्गहानिरूपं यस्य सः
॥ ८९ ॥ साध्विति । अहं साधु सम्यक् यामि गच्छामि देवानां
कार्य्यमुपपादयिष्यतः सम्पादयिष्यतस्त तवाविघ्नं विघ्नाभावोस्तु
इति सलक्ष्मणं लक्ष्मणसहितं लक्ष्मणाग्रजं रामं वचो वचनमूचि
वान् उक्तवान् मुनिः परशुरामस्तिरोदधेऽन्तर्हितः ॥ ९० ॥